

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Opvs Theologicvm

Mauro, Silvestro

MDCLXXXVII

Q. 25. Vtrum vnio hypostatica sit modus substantialis distinctus à Verbo, & natura humana, & vtrique intrinsecus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84149](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84149)

Q V A E S T I O XXV.

Vtrum vnio hypostatica sit modus substantialis distinctus à Verbo, & natura humana, & vtrique intrinsecus?

S. Th. quæst. 2. art. 7.

1. Videtur vnio hypostatica non distingui à Verbo, & natura humana. Vnio enim hypostatica est, per quam Deus est homo, & homo est Deus; sed Deus est homo per humanitatem, homo est Deus per deitatem: ergo vnio nihil aliud est, quam humanitas, & deitas, quæ deitas est ipsum Verbum.

2. Secundo si vnio distingueretur à Verbo, & humanitate, deberet recipi, tum in Verbo, tum in humanitate, tamquam in subiecto, proportionaliter, ac vnio animæ rationalis cum corpore recipitur, tum in anima, tum in corpore: ergo Verbum mutatum fuisset. Quod enim recipit in se aliquid, mutatur: sed Verbum in tempore recepisset vnionem: ergo mutatum fuisset.

3. Respondeo cum Sancto Thoma hac 3. parte, quæst. 2. art. 7. aliisque communiter contra Gregorium Ariminensem in 1. distinct. 28. quæst. 2. & contra quosdam alios Nominales antiquos, & recentiores, vnionem hypostaticam addere aliquid à parte rei distinctum à Verbo, & humanitate simul existentibus. Probat: nam Verbum, & humanitas Christi potuerunt simul esse, absque eo, quod vnirentur hypostaticè: ergo vnio hypostatica addit aliquid à parte rei distinctum à Verbo, & humanitate simul existentibus. Quæritur quid illud sit?

4. Posset aliquis existimare vnionem supra Verbum, & humanitatem addere solam negationem subsistentiæ propriæ humanitatis, vel aliam similem negationem, aut addere aliquid accidentale.

Sed contra est: nam ens substantiale per se vnum non potest constitui per negationem, neque per aliquid accidentale, vt suppono ex Philosophia, & dixi quæst. 21. agens de subsistentia: sed Christus, in quantum constat ex Verbo, & humanitate hypostaticè vnitis, est ens substantiale per se vnum: ergo vnio, quæ est vnum ex constitutiuus, non potest esse negatio, neque accidens, sed debet esse ens positiuum substantiale; sed hoc ens distinguitur à Verbo, & à qualibet Persona diuina: quidquid autem distinguitur à Deo est creatum: ergo vnio est ens positiuum, substantiale, creatum, ac de nouo productum in tempore, cum Verbum caro factum est. Addo humanitatem posse carere propria subsistentia, & tamen non vniri Verbo, sed vniri alteri Personæ diuinæ, pu-

ta Patri, vel Spiritui Sancto; ergo vnio, quæ vnitur Verbo potius, quam alteri Personæ diuinæ, addit aliquid distinctum à negatione propriæ subsistentiæ.

5. Dices: S. Thomas hoc ipso articulo septimo docet, vnionem esse relationem creatam, quæ consideratur inter naturam diuinam, & humanam, secundum quod conueniunt in vna Persona filij Dei; sed relatio est accidens: ergo existimat vnionem hypostaticam esse accidens.

Respondeo, distingo minorem: relatio prædicamentalis est accidens, transeat: omnis relatio transcendentalis, nego. Relatio latissimè sumpta est habitudo, quæ vnum certo modo se habet ad aliud: & quia res omnium prædicamentorum possunt secum identificare habitudines, per quas certo modo se habeant ad aliud; ideo relatio latissimè sumpta transcendit omnia prædicamenta, ac proindè datur etiam aliqua relatio substantialis, & communiter admittitur materiam, & formam substantialem se mutuo respicere per relationes transcendentales potentiæ, & actus cum ipsis identificatas, & proindè substantiales. Verbum igitur, & humanitas vnionem, non accidentaliter, sed substantialiter per modum vnionis, qui modus est relatio, non accidentalis, sed substantialis, cum constituat Christum, in quantum est quoddam substantiale. In sententia, quæ docet relationes non posse identificari cum substantia, quæ est ens absolutum, dicendum vnionem esse relationem, non formalem, sed fundamentalem, quæ est aliquid absolutum substantiale, ad quod sequitur relatio accidentalis.

6. Quæritur, vtrum sicut vnio animæ cum corpore recipitur, tum in anima, tum in corpore, sic vnio Verbi cum humanitate recipiatur, tum in Verbo, tum in humanitate, tamquam in subiecto.

Respondeo, quod recipitur in sola humanitate, ad Verbum autem purè terminatur. Ratio est, quia Verbum est actus purus, & est incapax recipiendi aliquid distinctum. Vt enim aliquid sit capax recipiendi aliquid distinctum, debet esse in potentia, ac debet esse perfectibile: quæ repugnant actui puro. Hinc sequitur vnionem esse modum, non Verbi, sed humanitatis. Quod enim ita distinguitur ab altero, vt se ipso vnatur illi, tamquam subiecto, est modus illius: sed vnio ita distinguitur ab humanitate, vt se ipsa vnatur humanitati, tamquam subiecto: ergo &c.

7. Sed quæritur vterius, vtrum vnio sit Verbo intrinseca, vel purè extrinseca, & proindè vtrum terminetur ad Verbum, tamquam ad terminum intrinsecum, vel purè extrinsecum.

Respondeo vnionem hypostaticam esse intrinsecam, tum Verbo, tum humanitati, sed diuerso modo, ac humanitati esse intrinsecam

secam, tùm actiue, tùm passiuè, Verbo autem esse intrinsecam solum passiuè. Probat, & explicatur. Intrinsecum actiue alicui est, quod illud intrinsecè perficit, vel deteriorat; intrinsecum passiuè dicitur, quod ab alio intrinsecè perficitur, vel deterioratur: sed vnio intrinsecè perficit humanitatem, & ab eadem intrinsecè perficitur; eadem vnio intrinsecè perficitur à Verbo, sed non perficit ipsum Verbum: ergo vnio humanitati est intrinseca, tùm actiue, tùm passiuè, Verbo autem est intrinseca solum passiuè. Quia verò extrinsecum dicitur, quod nullo modo est intrinsecum, ideò simpliciter, & absolute vnio non est extrinseca Verbo, sed est illi intrinseca, licet solum passiuè.

8. Hinc solui potest similis quæstio, qua quaeritur, vtrum Verbum sit intrinsecum humanitati, & humanitas sit intrinseca Verbo. Dicendum, quod Verbum est intrinsecum humanitati, & humanitas Verbo, sed opposito modo. Verbum enim est intrinsecum humanitati solum actiue, non passiuè, ita vt humanitatem purè perficiat, non autem perficiatur ab humanitate; humanitas est intrinseca Verbo solum passiuè, non autem actiue, ita vt perficiatur à Verbo, non autem perficiat Verbum.

9. Quod humanitas, & vnio non sit merè extrinseca Verbo, vt dicunt aliqui, sed illi intrinseca, vt cum alijs docet Cardinalis de Lugo de Incarnatione, disput. 12. sect. 6. & 7. probatur ex inconuenientibus, quæ sequuntur ex sententia docente humanitatem esse merè extrinsecam Verbo. Primo enim sequitur Verbum esse intrinsecum humanitati, quæ sit merè extrinseca Verbo; sed est inintelligibile, quod aliquid sit intrinsecum alteri, quod est illi merè extrinsecum: ergo &c. Secundo sequitur Verbum esse hominem merè extrinsecè, non autem intrinsecè; sed omnis denominatio extrinseca rei est illi accidentaliter: ergo Verbum esset homo accidentaliter, quod est absurdum. Tertio nulla res potest facere vnum per se cum alio sibi extrinseco: ergo si humanitas esset extrinseca Verbo, Verbum non esset vnum per se cum humanitate.

10. Opponunt: si humanitas esset intrinseca Verbo, Verbum per Incarnationem fuisset mutatum. Probat sequela. Quod enim intrinsecè aliter se habet, ac antea, mutatur; sed Verbum per Incarnationem intrinsecè aliter se habuisset, ac antea: nam antequam incarnaretur, non erat intrinsecè homo; post incarnationem esset intrinsecè homo: ergo fuisset mutatum.

Respondeo, negando sequelam. Ad probationem distinguo maiorem: quod intrinsecè passiuè aliter se habet, ac antea, mutatur, concedo; purè actiue, nego; distinguo eodem pacto minorem; & nego consequentiam. Quod intrinsecè aliter se habet, ac antea purè actiue, ita vt alterum intrinse-

cè perficiat, aut mutet, quod ante non perficiebat, neque mutabat, non mutatur, sed solum mutatur. Illud solum mutatur, quod intrinsecè passiuè aliter se habet, ac antea.

11. Dices; aliter se habere intrinsecè, abstrahendo ab hoc, quod res aliter se habeat actiue, vel passiuè, est mutari: ergo &c.

Respondeo, negando antecedens, ac dico, quod aliter se habere, abstrahendo ab actiue, vel passiuè, est abstrahere à mutatione, vel non mutatione, eo pacto, quo etiam aduersarij debent fateri, quod aliter se habere, abstrahendo ab hoc, quod res se aliter habeat extrinsecè, vel intrinsecè, abstrahit ab hoc, quod est mutari.

12. Ad 1. distinguo maiorem: vnio hypostatica est, per quam Deus est homo, & homo est Deus, tanquam per formam, vel quasi formam, nego; tanquam per habitationem formæ, concedo: distinguo eodem pacto minorem; & nego consequentiam. In homine corpus est animatum per animam, tanquam per formam, per vnionem animæ cum corpore, tanquam per habitationem, & applicationem formæ, ideoque vnio distinguitur ab anima, sicut applicatio formæ ab ipsa forma. Proportionaliter in Christo homo est Deus per Deitatem, tanquam formam, per vnionem, tanquam per habitationem formæ: Deus est homo per humanitatem, tanquam per formam, per vnionem hypostaticam, tanquam per habitationem formæ, ideoque vnio distinguitur à Verbo, & humanitate.

13. Ad 2. Nego antecedens. Vnio animæ cum corpore recipitur, tùm in anima, tùm in corpore, quia tum anima, tum corpus sunt in potentia ad hoc, vt vnionem recipiant, & per illam perficiantur, & compleantur. At sola humanitas est in potentia, vt recipiat vnionem cum Verbo, eaque perficiatur: Verbum autem est actus purus, qui potest vnionem purè perficere, ac terminare: ergo vnio hypostatica debet recipi solum in humanitate, ad Verbum autem solum terminari, licet sit intrinseca Verbo purè passiuè, vt explicatum est.

QVÆSTIO XXVI:

Vtrum vnio Verbi incarnati sit idem, ac assumptio?

S. Thom. quæst. 2. art. 8.

1. **V**idetur esse idem. Nam se vnire est idem, ac assumere, & vniri est idem, ac assumi: ergo vnio est idem, ac assumptio.

Respondeo vnionem, & assumptionem differre per hoc, quod assumptio actiua significat actionem; assumptio passiuua significat passionem; vnio autem significat relationem, qua vnum formaliter vnitur alteri.

Assum-